

A Kúria a ... Szakszervezete (ügyintéző: ... jogtanácsos és ... jogi előadó) által képviselt felperesnek - a dr. Dénes Sándor ügyvéd által képviselt ... **Zrt.** alperes ellen betegszabadság idejére járó távolléti díj megfizetése iránt a Szombathelyi Munkaügyi Bíróságon 8.M.109/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Szombathelyi Törvényszék 8.Mf.20.338/2012/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodokú határozat ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Szombathelyi Törvényszék 8.Mf.20.338/2012/5. számú ítéletének azon rendelkezését, amelyben a Szombathelyi Munkaügyi Bíróság 8.M.109/2012/8. számú ítéletét a fellebbezett részében megváltoztatva a felperes betegszabadság időtartamára járó díj megfizetése iránti keresetét elutasította - az illeték viselésére is kiterjedően - hatályon kívül helyezi és a munkaügyi bíróság ítéletét helybenhagyja. Ezt meghaladóan nem érinti.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az állam javára - felhívásra - 65.000,- Ft (Hatvanötezer forint) együttes másodfokú és felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes munkaviszonyban állt az alperessel külsős mozdonyfelvigyázó munkakörben, feladatait megszakítás nélküli munkarendben, egyhavi munkaidőkeretben látta el. 2011. január hónapban a felperes 3-án és 4-én rendes évi szabadságát töltötte. A munkaidő beosztása szerint január 9-én, 13-án, 17-én, 21-én, 25-én és 29-én reggel 6 óra 05 perctől délután 18 óra 15 percig, január 6-án, 10-én, 14-én, 18-án, 22-én, 26-án és 30-án pedig délután 18 óra 05 perctől a következő naptári nap reggel 6 óra 15 percig volt munkavégzési kötelezettsége, január 2-án, 8-án, 12-én, 16-án 20-án 24-én és 28-án pihenőnapja volt.

A felperes 2011. január 5. napjától január 12. napjáig keresőképtelen volt, a munkáltató 4 napra betegszabadság idejére járó díjazást fizetett a részére.

A felperes keresetében további 2 nap betegszabadság után járó elmaradt távolléti díj, összesen 16.528,- Ft és az ezen összeg után

járó, a középátlagos időponttól számított késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozása szerint a felperes betegszabadság idejére járó díjazását helytállóan számolta el a Munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 137. § (7) bekezdései alapján.

A Szombathelyi Munkaügyi Bíróság 8.M.109/2012/8. számú ítéletével kötelezte az alperest 16.528,- Ft betegszabadság idejére járó díjazás és ezen összeg után 2011. február 10. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre járó késedelmi kamata megfizetésére. Egyebekben a felperes keresetét elutasította. Ítéletében kifejtette, hogy a felperes munkaidő beosztása alapján megállapítható volt, hogy az alperes nem biztosított minden héten heti kettőnél több pihenőnapot a felperes részére, így esetében az Mt. 137. § (7) bekezdése nem alkalmazható. Érvelése szerint a felperes 2011. január 7. napján és január 11. napján munkát kellett volna végezzen reggel 6 óra 15 perctől, így ez a két nap munkanapnak minősül, ezért a munkáltató köteles megfizetni ezen napokra a betegszabadság idejére járó díjazást. A munkaügyi bíróság megállapította az alperes késedelembe esésének időpontját és a felperes ennél korábbi időponttól történő késedelmi kamatfizetésére irányuló kereseti kérelmét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen kizárólag az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve a munkaügyi bíróság ítéletének megváltoztatásával a felperesi kereset teljes egészében történő elutasítását. Érvelése szerint a pihenőnapok számát a munkaidőkeret átlagában kellett volna figyelembe venni, a felperes munkaidő beosztásából pedig megállapítható, hogy 2011. január hónapban 14 pihenő, illetve szabadnapot biztosított részére a munkáltató.

A Szombathelyi Törvényszék 8.Mf.20.338/2012/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel nem érintett rendelkezéseit nem érintette, a fellebbezett részében pedig megváltoztatta és a keresetet elutasította, mellőzte az alperesnek az állam javára illeték fizetésére való kötelezését, továbbá megállapította, hogy az eljárási és a fellebbezési illetéket az állam viseli.

A másodfokú bíróság osztotta az alperes azon jogi álláspontját, miszerint a munkaidőkeret átlagában kell vizsgálni azt, hogy az alperes heti 2 pihenőnapnál többet biztosított-e a részére. Ítélete indokolásában kiemelte, hogy a felperes munkaidő beosztásából megállapíthatóan az alperes heti 2 pihenőnapnál több pihenőnapot biztosított a felperes részére. E körben kifejtette, hogy az áthúzódó szolgálat nem eredményezi az abban érintett mindkét naptári nap munkanapnak minősülését. A munkaidő befejeztét követően

a felperes számára pihenőidő kezdődött el.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a munkaügyi bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

A felperes kifejtette, hogy jogellenes a másodfokú bíróság azon jogi álláspontja, miszerint az alperes heti kettőnél több pihenőnapot biztosított volna a részére. E körben előadta, hogy a munkaidő beosztásából is megállapíthatóan az alperes azokat a napokat, amikor a műszak a következő naptári napra is áthúzódott, nem pihenőnapként, hanem kiegyenlítő napként tartotta nyilván, így ezen időszakokra eső keresőképtelensége idejére az alperes köteles a betegszabadság idejére járó díjazást - távolléti díjának 70 %-át - megfizetni.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem a következők szerint alapos.

A perben elsődlegesen abban a kérdésben kellett döntenie, hogy a felperes betegszabadsága kiadásánál az Mt. 137. § (6), vagy (7) bekezdését kell-e alkalmazni.

Az Mt. 137. § (6) bekezdése akként rendelkezik, hogy a betegszabadság kiadásánál a munkaidő beosztás szerinti munkanapokat kell figyelembe venni. Ehhez képest a (7) bekezdés kivételes szabályt fogalmaz meg azon munkavállalók esetében, akik részére a munkaidő beosztás heti kettőnél több pihenőnapot biztosít.

Helytálló a törvényszék azon kifejtett jogi álláspontja, hogy annak eldöntésénél, miszerint a munkaidő beosztás heti kettőnél több pihenőnapot biztosít-e a munkavállaló részére, munkaidőkeret alkalmazása esetén a munkaidőkeret átlagában kell figyelembe venni a pihenőnapokat. A jogvita eldöntéséhez azonban figyelemmel kell lenni az Mt. 117. § (1) bekezdésének i) pontjára, mely meghatározza a pihenőnap fogalmát. A megszakítás nélküli munkarendben foglalkoztatott munkavállaló esetében a pihenőnap a következő műszak megkezdését megelőző 24 óra. A felperes esetében, amikor a munkabeosztása szerint délután 18 óra 05 perctől a következő naptári nap reggel 6 óra 15 percig kellett munkát végeznie, a következő műszak megkezdéséig 47 óra 50 perc telt el, tehát csak a következő műszak megkezdését megelőző 24 óra tekinthető a felperes pihenőnapjának. A felperes munkaidő beosztásából megállapíthatóan az alperes január hónapban csak 8 pihenőnapot biztosított a felperes részére, így esetében az Mt. 137. § (7) bekezdése nem alkalmazható, betegszabadsága kiadásánál a munkaidő beosztás

szerinti munkanapokat kell figyelembe venni.

A felperes munkaidő beosztás szerint áthúzódó, két naptári napra eső tervezett munkavégzése azt eredményezi, hogy mindkét naptári napot munkanapként kell figyelembe venni a betegszabadság kiadásánál, így ezen napokra a betegszabadság idejére járó díjazás megilleti.

A másodfokú bíróságnak az előbbiekkel ellentétes jogi álláspontja jogszabálysértő. Mindezekre figyelemmel a Kúria nem érintette a jogerős ítéletnek azon részét, mellyel az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezéssel nem támadott részét nem érintette, abban a részében, amelyben a munkaügyi bíróság ítéletét megváltoztatva a felperes keresetét a fellebbezéssel érintett részében elutasította - az illeték viselésére is kiterjedően - a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a betegszabadság idejére járó díjazás, valamint az eljárási illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezés tárgyában a munkaügyi bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felek egymástól perköltséget nem igényeltek, így a Kúriának arról határoznia nem kellett.

A pervesztes alperes a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a másodfokú eljárási és felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.

Budapest, 2013. október 9.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Dr. Bicskei Ildikó s.k. előadó bíró, Szolnokiné Dr. Csernay Krisztina s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

kúriai tisztviselő